

نفس سرکش!

آقایان باید مراقبه کنند، باید مراقبت کنند خودشان را از صبح تا عصر، باید مراقب خودشان باشند. نفس انسان سرکش است. یک آن از آن غافل بشویم (نعوذ بالله) انسان را به کفر می‌کشد. شیطان راضی نیست به فکر ما، او کفر ما را می‌خواهد، او می‌خواهد همه را منتهی کند به کفر، منتها از معاصی کوچک می‌گیرد و کم‌کم وارد می‌کند در بزرگتر، کم‌کم بالاتر، تا برسد به آنجا که خدای نخواستہ انسان را اصلاً از اسلام منحرف کند. آقا، از خودتان باید مراقبت کنید، از اول صبح که از خواب پا می‌شوید یا اول اذان یا عشا یا قبل از اذان که پا می‌شوید از خواب طویل، باید مراقب خودتان باشید.

[امام خمینی-ره، صحیفه نور، ج ۱، ص ۱۲۴]

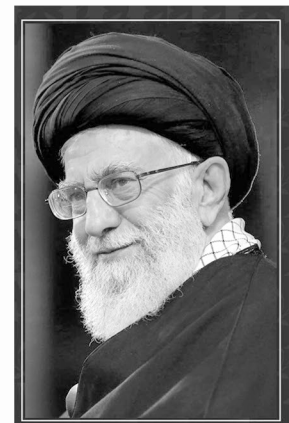
خوشا آنانکه دائم در نمازند!

... عن الباقر عليه السلام: لَا يَزَالُ الْمُؤْمِنُ فِي مَلَاةٍ مَا كَانَ فِي ذِكْرِ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ قَائِمًا كَانَ أَوْ جَالِسًا أَوْ مُنْطَجِعًا إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ ».

(تفسیر صافی، ج ۱، ص ۴۰۸)

امام باقر علیه السلام می‌فرمایند: مؤمن تا مادامی که در یاد خداست در حال نماز است. - خوشا آنان که دائم در نمازند - مراد این است که به یاد خدا باشید. چه در حال ایستاده و چه در حال نشسته و چه در حال خوابیده به یاد خدا باشید. که این یاد خدا گاهی با ذکر لفظی است و گاهی با ذکر قلبی و گاهی ذکر قلبی همراه با ذکر لفظی است که این یک فضیلتی دیگر دارد. این آیه را حضرت به عنوان شاهد، ذکر فرمودند. « کسانی که خدا را در حال قیام و نشسته و خفته، یاد می‌کنند. »

[شرح حدیث از امام خامنه ای (مدظله العالی) در مقدمه درس خارج آذرماه ۹۶]

یکی از نشانه های حاکم با تقوا

آن کسی واقعاً و نه از روی نفاق و دورویی، برای حقوق و آزادی مردم احترام قائل است که در دل و ضمیر و وجدانش یک ندای آسمانی است و او را دعوت می‌کند. آن وقت شما می‌بینید که چنین کسی که آن تقوا و معنویت و خداترسی را دارد، وقتی که حاکم بر مردم می‌شود و مردم محکوم او هستند، چیزی را که احساس نمی‌کند همین حاکم و محکومی است. مردم روی سوابق ذهنی خودشان می‌خواهند از او حریم بگیرند؛ می‌گویند حریم نگیرید، با من باشید. وقتی که (امام علی علیه السلام) برای جنگ صفین می‌رفت یا از آن برمی‌گشت، به شهر انبار- که الآن یکی از شهرهای عراق است و از شهرهای قدیم ایران بوده است- رسید. ایرانیان آنجا بودند. عده‌ای از کدخداهای، دهمدارها، بزرگان به استقبال خلیفه آمده بودند. به خیال خودشان علی علیه السلام را جانشین سلاطین ساسانی می‌دانستند. وقتی که به ایشان رسیدند، در جلوی مرکب امام شروع کردند به دوییدن. علی علیه السلام صدایشان کرد، فرمود: چرا این کار را می‌کنید؟ گفتند: آقا! این یک احترامی است که ما به بزرگان و سلاطین خودمان می‌گذاریم. امام علیه السلام فرمود: نه، این کار، را نکنید. این کار، شما را پست و ذلیل و خوار می‌کند. چرا خودتان را در مقابل من که خلیفه‌تان هستم خوار و ذلیل می‌کنید؟ من هم مانند یکی از شما هستم. تازه شما با این کارتان به من خوبی نکردید بلکه بدی کردید؛ با این کارتان ممکن است یک وقت خدای ناکرده غروری در من پیدا شود و واقعاً خودم را برتر از شما حساب کنم.

[مرتضی مطهری، آزادی معنوی، صدرا، چاپ سی و هفتم، ۱۳۸۶، ص ۲۳ و ۲۴]

